

er i Virkeligheden et Smøleri uden Lige, der har fundet Sted.

Dernæst har jeg nogle Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange). Det ærede Medlem, der havde Ordet i Lørdags, omtalte nogle Udtalelser af mig med Hensyn til Lægernes Lønkrav overfor Sygekasserne. Jeg ser af det stenografiske Referat, at det ærede Medlem udtalte, at hvad jeg havde fremsat i min Tale forleden, var aldeles forkert, med andre Ord, han mente, det var fuldkommen usandfærdige Ting, jeg havde staaet her og fortalt. Det ærede Medlem udtalte følgende, som jeg beder om Formandens Tilladelse til at oplæse: „Naar det ærede Medlem saaledes erklærede, at Lægestanden allerede havde faaet en betydelig Lønforhøjelse . . . , saa er det jo ikke blot et rent Arbejdsgiverræsonnement, men det er fejlagtigt“. Og længere fremme i sin Tale siger det ærede Medlem: „Naar Lægestanden i det sidstnævnte Aar har tjent mere paa Sygekasserne end idet førstnævnte, beror det ikke paa en Forhøjelse af Taksterne, men simpelthen paa, at Lægestandens Arbejde . . . er tiltaget i overordentlig høj Grad“. Det ærede Medlem slutter med at sige: „Det faktiske Forhold er, at Lægetaksterne er de samme nu, som de var for 15 Aar siden“. Det er denne Udtalelse af det ærede Medlem, jeg agter at anholde, fordi den er i højeste Grad i Uoverensstemmelse med Sandheden. Jeg har allerede givet nogle Oplysninger om, hvorledes det forholder sig med Sygekassernes Udgifter til Læger, idet jeg nævnede, at de i 1896 var 3 Kr. 15 Øre gennemsnitlig aarlig pr. Medlem, medens de i 1913 var naaet op til 4 Kr. 50 Øre. Det fremgaar fremdeles af Statistikken, at i 1895 var Lægeudgiften pr. Medlem i København 2 Kr. 96 Øre, i Provinsbyerne 2 Kr. 94 Øre og i Landdistrikterne 3 Kr. 23 Øre. Men i 1905, altsaa 10 Aar senere, var Udgiften i København steget til 3 Kr. 51 Øre, i Provinsbyerne til 3 Kr. 92 Øre og i Landdistrikterne til 4 Kr. 02 Øre. 6 Aar efter, i 1911, var Udgiften i København steget til 4 Kr. 16 Øre, i Provinsbyerne til 4 Kr. 59 Øre og i Landdistrikterne til 4 Kr. 34 Øre, med andre Ord, en Stigning med 25 pCt. i Lægernes Løn.

Naar nu det ærede Medlem mener, at dette udelukkende skyldes den Omstændighed, at Lægestanden har faaet mere Arbejde end hidtil, ønsker jeg at oplyse det ærede Medlem om, at det neppe kan være Tilfældet. Sygekassellægerne har ikke

faaet forøget Arbejde i Løbet af de Aar, i hvilke deres Løn er steget. Det er et Faktum, idet der er Forhold, som er kommet Lægerne stærkt til Hjælp med Hensyn til deres Arbejde. Saaledes er Sygehusernes Antal vokset betydeligt i den nævnte Aarrække, hvilket unægtelig i meget væsentlig Grad maa lette Lægerne deres Arbejde. Der var i 1884 her i Landet 72, i 1890: 112, i 1899: 131 og i 1910: 172 Sygehuse. Og samtidig er Antallet af Sengepladser paa de forskellige Sygehuse steget meget stærkt. Saa vidt mig bekendt er Danmark nu et af de Lande, som har det største Antal Sengepladser i Forhold til Landets Befolkning. I samme Tidsrum har vi faaet en Mængde Tuberkulosesanatorier, hvilket ogsaa har lettet Lægernes Arbejde blandt Sygekassemedlemmerne betydeligt. Samtidig er Sygeligheden betydeligt formindsket. I 1893 var Sygedagenes Antal 6,2, i 1900: 5,6, i 1910: 5 og i 1913: 4,7 pCt. En saa stærk Dalen har der været i Sygedagenes Antal blandt Sygekassernes Medlemmer, hvilket ogsaa er et Bevis paa, at Lægernes Arbejde maa være aftaget i Stedet for at være forøget, saaledes som det ærede Medlem her mente forleden Dag. Saa er der endvidere sket noget, som jeg synes maa have lettet Lægernes Arbejde overordentligt. Det er, at Sygekasserne efterhaanden er gaaet over til Ansættelse af Speciallæger baade i København og omkring i de fleste af Provinsbyerne og i en Del af Landkasserne. Man har ansat Speciallæger i Øjensygdomme og i Øre-, Næse- og Halssygdomme i meget stort Antal, og derved er de øvrige Læger blevet fritaget for alt det Arbejde, som disse Speciallæger udfører. I den Overenskomst af 1909, der er indgaaet mellem de københavnske Sygekasser og Lægerne, er det fastslaaet, at Sygekasserne skal yde deres Medlemmer Behandling hos Specialister for Øre-, Næse- og Halssygdomme. Og som jeg sagde før, er det i de fleste Provinsbyer ordnet saaledes, at Kasserne har antaget Speciallæger. Jeg kan henvise til den Kasse, jeg selv har den Ære at være Formand for, vi har allerede i flere Aar haft en Speciallæge i Øjensygdomme og en i Øre-, Næse- og Halssygdomme, og jeg ved efter Udtalelser fra Sygekassens Læger, at det har lettet deres Arbejde betydeligt.

Jeg kommer saa tilbage til den Udtalelse, som det ærede Medlem brugte, at det faktiske Forhold var, at Lægetaksterne var de samme nu som for 15 Aar siden.